

Heller ikke kan jeg godkende Bemærkningen i den Almindelighed, i hvilken den blev gjort, om Umuligheden af at sælge de Grunde, her er Tale om. Det er naturligvis i Øjeblikket meget vanskeligt; men vi tale jo her om en 8-Aarsperiode, og naar de bedre Tider komme, er der intet som helst, der taler for, at det ikke skulde være muligt at sælge disse særdeles vel beliggende Grunde, som der vil være mange lysthavende til. Endnu et Par Maaneder, før jeg fratraadte som Forsvarsminister, havde jeg Anmodninger fra fuldstændig købedygtige Folk om Køb af en Del af disse Arealer; men det kunde der selvfølgelig slet ikke være Tale om at indlade sig paa, saa længe Forsvarslovene ikke vare vedtagne; det drejede sig desuden om Arealer, som ikke bleve ledige straks, saa de kunne ikke sættes ind paa Finansloven i Aar; det vil jeg straks meddele den højtærede Finansminister, for at han ikke skal faa alt for stærk Appetit efter dem.

Ministeren fremkom desuden med nogle Bemærkninger om Statens Kautionsforpligtelser og de store Krav til Stats-Laanefonden. Det blev ikke sagt direkte; men jeg synes, at der gik derigennem en Understrøm af Bebrejdelse overfor tidligere Aars Statshusholdning. Det synes jeg nu ikke, der i denne Sammenhæng var nogen særlig Grund til. Ministeren syntes at være forfærdet over, at hele Stats-Laanefondens Formue vilde være udlaant om 7—8 Aar. Men det er jo ingenlunde mere end forudsat, den Gang man gav Loven om Stats-Laanefonden. Det forudsatte Minister Hage. Han forudsatte endogsaa, at dens Formue vilde være i Cirkulation nogle Aar før det Tidspunkt, den højtærede Minister angiver. Og det er jo slet ikke ensbetydende med en Standsning af Fondens Virksomhed. Selv om man ikke vil tilskyde nye Kapitalmidler fra Statskassen, vil man dog have de aarligt indkommende Renter og Afdrag disponible til nye Udlaan. Jeg skal ikke kunne sige, hvorvidt man kan klare sig med det Beløb. Det er meget muligt, man ikke kan. Saa bliver man nødt til at tilskyde noget mere. Men selv om det ikke sker, er det ikke ensbetydende med en Standsning af Fondens Virksomhed. Desuden maa jeg erindre om, at samtlige disse Kautioner og Udlaan, Ministeren omtalte, ere hjemlede ved særlige Love eller de aarlige Finanslove, og det er ikke mig bekendt, at der fra nogen Side her i Salen, heller ikke fra det Parti, den højtærede Minister tilhører, er blevet

rejst Indvendinger mod, at Staten gik ind paa disse Forpligtelser. Derimod erindrer jeg meget vel, at der paa dette Omraade, ligesom hvor det drejer sig om Statens almindelige Udgifter, fra den højtærede Ministers Parti mange Gange er stillet betydeligt større Krav til Statskassen end dem, den bestaaende Regering har ment det rigtigt at fyldestgøre. Jeg paaviste det ved Finanslovens første Behandling med Hensyn til Statens almindelige Udgifter. Det var endogsaa et meget betydeligt Beløb, som blot i et enkelt Aar de Radikale vilde have bebyrdet Statskassen med mere, end vi ansaa for forsvarligt, ligesom de i det hele den Gang havde et meget sangvinsk Syn paa vore økonomiske Forhold. Det gælder ogsaa disse Udlaan af Statskassen. Jeg skal blot erindre om, at ved Loven om Fiskerilaan i 1909 fremkom der netop fra den Side et Forslag om at nedsætte Renten fra $3\frac{1}{2}$ til 3 pCt. Jeg skal erindre om, at ved Loven om Jordlodder til Landarbejdere fremkom man fra samme Side med Forslag om at udlaane 5 Mill. Kr. om Aaret i Stedet for det foreslaaede Beløb. (*Landbrugsministeren*: Ja, det er rigtigt). Ja, det er rigtigt; men det viser altsammen, at denne uhyre Ømhed over Statskassens Laanemidler eksisterede ikke, end ikke i de allernærmeste Maaneder, før Partiet kom til Magten. Endelig skal jeg erindre om, at det samme Mindretal foreslog at give Debitorerne i Den sjællandske Bondestands Sparekasse Adgang til Laan af Stats-Laanefonden; ogsaa her vilde det have drejet sig om Millioner. Dette er enkelte Eksempler — de kunde forøges med flere —, som vise, at ikke alene er der fra deres Side ingen Indvendinger gjort mod at bebyrde Statskassen med de forskellige Forpligtelser, der ere paadragne den, men man har endogsaa ønsket paa vigtige Omraader at gaa betydeligt videre, end sket er.

Finansministeren (Brandes): Jeg tror, det, som det ærede Medlem endte med, i Virkeligheden er det vigtigste i denne Debat, Spørgsmaalet om, hvorledes man har stillet sig i de tidligere Aar, og hvad man kan uddrage deraf af Regel og Lære for Fremtiden. Der tror jeg ikke, det kan nytte det ærede Medlem at sige, at det radikale Parti her i Salen har stillet større Fordringer og ønsket flere Krav opfyldte, end de forskellige Regeringer have villet. For det er til syvende og sidst altid Regeringen, der har Ansvaret for, hvad der er sket. Om der end her fra For-